

Sau này khi lớn lên,tôi có dịp trở lại bên sông, tôi lấy cây đo nơi ấy thì sâu là 1m mà tôi chỉ cao 80cm,và có thể vào thời điểm tôi 6 tuổi có thể sâu hơn.

Ở tuổi này tôi có thể khẳng định rằng con người ta sống chết có số và con cái được thừa hưởng những Hồng Phúc của ông bà cha mẹ và cả những nhân quả mà chính mình tạo ra.

Năm 32 tuổi, tôi làm việc ở Định Tường, anh bạn tôi có nhờ một ông thầy tướng số lấy cho tôi lá số tử vi, nhưng lúc đó còn trẻ tôi không tin và xếp bỏ vào ngăn kéo..... Sau vụ máy bay rớt tôi mới mở ra xem thì thấy có điểm như sau: Khi tôi gặp những gì nguy hiểm đều có quý nhân phù trợ. Và 1 điểm nữa thì sau năm 75 mới thấy là đúng:

-Năm 42 tuổi sẽ mất quyền, mất chức, mất hết tài sản và có thể bị tù đày. Tôi sinh năm 1933, đến năm 1975 là đúng 42 tuổi.

Như vậy là trong sổ Nam Tào đã sót tên tôi, Ông Bàn Tổ xưa kia sống đến bao nhiêu tuổi nhỉ? Còn tôi thì sao đây ? Hi....hi...hi...hi....

(còn tiếp)

Thơ của Thân Hữu Nguyễn đình Cung

Quý Anh Ái-Hữu Công-Chánh thân mến,

Tôi vừa nhận được Email của Anh Hứa gửi cho viết lại vài ký-ức trong quãng đời một Kỹ-sư Công-Chánh phục vụ cho đất nước trước 30-4-1975. Bài viết này Anh Hứa cũng đồng gửi đến Quý Anh.

Tôi với Anh Hứa là bạn học cùng lớp rất thân tại Trường Khải-Định Huế (tên Trường từ khi thành lập đời Thành-Thái là Trường Quốc-Học, sau khi Hoàng Đế Bảo-Đại lên ngôi năm 1932, dùng đế-hiệu vua cha đổi lại là Trường Khải-Định, mãi đến năm 1956 mới gọi lại là Quốc-Học). Anh Hứa và tôi cùng đậu Tú-Tài 2 năm 1952 rồi vào Saigon học tiếp đại-học, Anh Hứa học Công Chánh còn tôi theo Kiến-Trúc.

Tôi cũng có cái duyên được góp mặt liên tiếp mấy năm vừa qua trên Lá Thư Công-Chánh với vài bài thơ nhỏ gửi Anh Hứa và mừng quý Bạn Công Chánh trong những dịp đầu năm khi phát hành LTCC.

Cái gắn bó của Công-Chánh và Kiến-Trúc là 2 ngành kỹ thuật luôn sát cánh với nhau đồng hành trên một con đường : đâu có Công-Chánh là ở đó có Kiến-Trúc, và ngược lại. Đây cũng là lý do hôm nay tôi được tâm-sự cùng Quý Anh sau khi đọc bài viết của Anh Hứa.

Đương nhiên, tôi cũng có nhiều bạn trong đại gia-đình Công Chánh, là bạn cùng lớp hồi đó, hoặc những thế hệ Khải-Định kế tiếp kể từ năm 1952. Nay một số không ít các bạn đó đã không còn nữa, nhất là ở lứa tuổi trên tám mươi gần chín chục như thế hệ chúng tôi. Riêng lứa 1952 chúng tôi ở VN chỉ còn Anh KS/CC Nguyễn Sĩ Cẩm hiện ở Cần-Thơ VN, bên Pháp còn mỗi bạn KS/CC Đỗ-hữu Hứa mà thôi !

Xin trở lại bài viết của Anh Hứa.

Đọc bài viết này, Quý Anh chắc hiểu cho tâm trạng của Anh Hứa. Hầu như phần đông chúng ta, trong giới kỹ thuật trước 1975 cũng chung tâm trạng này.

Sau 30-4-1975, từ hải ngoại, hình thành những Hội Ái-Hữu của những người con VN

xa xứ. Trong số đó, Ái Hữu Công Chánh là một, mà mọi thành viên nay đều ở tuổi cô-lai hi trở lên, là "những người già". Mà người già, thì hay nhìn lại quá khứ, sống với quá khứ. Dù huy hoàng hay buồn đau, quá khứ này chúng ta đều trân trọng, gìn-giữ. Có dịp gặp lại nhau, chúng ta mừng vui như được cùng sống lại thời tuổi trẻ thân thương. Ai cũng có chuyện để nói, để kể cho nhau nghe một thời bạn bè đây ấp những kỷ niệm khó quên được phục vụ cho đất nước trong lãnh vực chuyên môn của mình.

Mỗi người trong chúng ta, có lẽ ai cũng cùng chung một nỗi niềm tâm sự như thế. "Nỗi niềm biết tỏ cùng ai" ... Những lúc tình cờ gặp lại nhau, những buổi họp mặt bè bạn đồng môn, những trao đổi qua thư từ ... hễ khi có dịp là lại cùng nhau nhắc tới những ngày xưa ... Không hiếm là có bạn kín đáo viết lại cuộc đời mình qua những trang hồi-ký, hoặc chỉ để cho chính mình đọc lại thôi, hoặc cùng số ít bạn bè thân thiết trao đổi cùng nhau (như trường hợp này).

Lại cũng có một số hồi ký nào đó được phổ biến rộng rãi hơn. Bởi vậy, được đọc bài viết của Bạn Đễ-hữu Hứa, tôi thật sự xúc động và trân trọng. Cũng bởi những cảm xúc nói trên, tôi mạo muội được gửi đến Quý Anh những dòng này để nói lên sự đồng cảm với Anh Hứa, mong Quý Anh tha thứ và không chấp trách sự đường đột này.

Xin thân ái chúc Lá Thư Ái Hữu Công Chánh luôn là cầu nối bạn bè Công Chánh, Chúc Quý Anh nhiều sức khoẻ.

NGUYỄN-ĐÌNH CUNG.

Riêng với Bạn Đễ-hữu Hứa :

Cám ơn Bạn, cám ơn Bạn vô cùng.

Bạn đã cho tôi được sống những ngày xa xưa luôn bên nhau suốt một thời Trung Học, cho đến hôm nay. Vẫn còn đó, chúng ta không thể nào quên một thời bé bỏng được nuôi dưỡng và lớn lên giữa khúc ruột miền Trung "đất cày lên sỏi đá" thiếu thốn đủ mọi mặt, tiếng súng cuộc nội-chiến tương tàn không

ngớt đe dọa mạng sống con người bất cứ lúc nào.

Giờ đây, con đường chúng ta phải đi đã gần đến điểm cuối, thời gian trước mặt cũng không còn nhiều nữa ! Tất cả rồi sẽ biến mất. Chỉ mãi mãi còn lại tình bạn giữa chúng ta !

Thân ái. CUNG

• **BPT:**

BPT rất cám ơn anh đã chia sẻ với những lời tâm sự nhiệt tình như vậy. Công chánh Kiến trúc mãi mãi là bạn đồng hành trên cả lý thuyết lẫn thực hành cũng như đời sống của những người theo hai ngành nghề này và hai anh lại là bạn chí thân từ thuở nhỏ lại càng quý hơn nữa. Không phải cái tình cảm của hai anh với nhau như thế để có được trong đời sống hằng ngày. Biết bao nhiêu người đã mong muốn có được một tình bạn lâu dài như tình bạn của hai anh đối với nhau mà không có được. Trường hợp hai anh là điều hy hữu rồi đó. BPT cũng xin chúc mừng anh tình bạn lâu dài và hiếm có của hai anh.

Nếu trong tương lai anh có viết bài gì cũng xin tiếp tục gửi thẳng cho BPTLTCC để đăng trong Lá thư như một thân hữu.

BPT sẵn sàng đón nhận những bài viết của anh và rất hy vọng sẽ nhận được nhiều trong tương lai đây nghe anh.

BPT xin kính chúc anh cùng gia đình được mọi sự tốt đẹp và sức khỏe dồi dào.